Delikaat: 10 liefdesverse (van 20)

Ek loer deur 'n skrefie,
sien jou,
sien jou siel in reënboogkleure glans,
broos,
broos soos skulpvlerke,
'n flikkering van lig,
atome wat dans.

Jy
is
jy.

En ek?
Ek bid stowwerige gebede
vol bewondering
vir die skrikwekkende skoonheid,
van jou wees.

Die skemerdag sterf stadig,
langsaam,
kleurryk.
Ons bly roerloos sit;
ek en jy,
vingers vervleg,
oë op die see,
woordeloos verweef in mekaar.
'n Tydlose aanraking,
binne die spieëlgladde sfeer
van hierdie perfekte moment,
wat skielik genadeloos
drup
in die kosmiese dam.

Menswees
menswees
saamwees
menswees.

Vir jou, maak ek die aarde toe in 'n
bont kniekomersie,
bêre ek al die oopgemaakte Vrydae in
'n satynhoutkissie,
drup ek lemoenheuning in die droë,
smaaklose gesprekke.

Vir jou, verf ek seemeeue op die kaal,
maanverligte golwe,
plant ek koorsboomwoude tussen
spiralende sterrestelsels,
neurie ek simfonieë in verlate
sandwoestyne.

Vir jou, versamel ek kinderlaggies in
ruwe erdekanne,
kweek ek vlinderkleure in
kristalglashuise,
dans ek stoomwarm spore oor
brosgeryppte grasvelde.

Vir my; steek jy 'n kers op,
bak jy 'n brood,
snoei jy 'n boom.

'n Engel is jy nie,
want dié sluimer vlerkloos
in kits kinderhemele.
Nee, jy is 'n walvis,
'n krilvreter,
een, wat diep wegsink,
neerdaal uit die koninkryk van die
son,
na donker, saamgepersde dieptes,
waar jou lewensliedere
geduldig wag,
die woordelose klankkettings
wat jy
oor oseane heen
uitkreet
na my.

Soggens sluip jy skugter terug uit die
jagveld van jou drome,
jou sagte oë vol vreemde sien en
verwegwees.
-Waar was jy?- fluister ek.
Jy kyk skaam weg,
verleë omdat daar in die kokon van
jou slaap,
slegs plek is vir een.

Ek trek jou slaaplyf styf teen my vas,
soen jou agter jou oor,
want ek weet,
al reik die sydraad van jou drome
tot aan die anderkant van die heelal,
bly jou lyf steeds geanker,
in die osean van my hart.

Al die kerke,
katedrale,
sinagoges,
tempels,
tabernakels,
en moskees
sal toemaak,
en toebly,
die dag as almal
soos jy;
kan oopmaak,
kan aanraak,
kan vashou
en kan gee.

Brood my saggies
my liefste botter-botter-bek,
bêre my binne,
bietjies-bietjies binne,
babatjie fyn,
breekbaar en broos.

Bondel my, brei my,
buffer my, bou my,
bossiekop, Berber,
breekbaar en broos.

Begeer my, beleër my,
baal my en bloei my,
bietjies-bietjies binne,
breekbaar en broos.

Jy bemin my oop,
oop
oop
sonkind,
oop
oop
oop,
soos 'n skoenlapperkerk.

Author: Leon de Villiers

Affiliation: Private

Email: leondvil@gmail.com

Postal address: PO Box 99, Bethlehem 9700, South Africa

Dates: Received: 05 Dec. 2011; Accepted: 30 Jan. 2012; Published: 13 Nov. 2012

Note: Hierdie bydrae is uit die kunstenaarsboek *Delikaat*, geskryf deur Leon de Villiers (2010), <http://www.bookboek.co.za/ldv.html>

How to cite this article: De Villiers, L., 2012, 'Delikaat: 10 liefdesverse (van 20)', *Literator* 33(1), Art. #395, 2 pages. <http://dx.doi.org/10.4102/lit.v33i1.395>

Copyright: © 2012. The Authors. Licensee: AOSIS OpenJournals. This work is licensed under the Creative Commons Attribution License.

Uit al die sandemmers vol dae,
uit al die donskomberse van sterre,
uit al die melkweë van gene,
uit al die dryfhout van kontinente,
uit al die oseane van mense,
het jy besluit om op hierdie
dwarrelende weg
langs *my* te loop.

Waarom?

Ek sleep my lomp letters op 'n hoop,
maak bakhand woorde bymekaar,
poog om iets te sê oor jou;
jy, wat my geleende seepbel vul,
met sin en sekerheid.

Tevergeefs...

In jou hierwees skuil die heelal se
diepste geheime.

Klip en ek praat klip,
geologie met mekaar,
knars stowwerig
deur die millennia.
En jy?

Jy vleg jou skraal vingers
deur grasvelde en kindrhare,
lag speels boom-op,
giggel vir stokou sterre en 'n
verrimpelde maan.

Meer tyd, smee ek,
gee meer tyd,
want die sonryp liefde in jou oë,
kan ek nog steeds nie verstaan nie.
Meer tyd!